

Arrest

nr. 350 912 van 28 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. CUYPERS loco advocaat B. DHONDT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 20 november 2020 en heeft op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 mei 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoeker gehoord op 9 maart 2022, 11 mei 2023 en 4 juli 2023.

Op (...) 2022 werd verzoeker 18 jaar.

1.3. Op 14 september 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 september 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine Pashtoen te zijn en soennitisch moslim. U werd geboren in Hada Akhonzada in het district Behsud van de provincie Nangarhar in Afghanistan, waar u verbleef tot aan uw vertrek. Uw vader werd jaren geleden al door de Taliban gevraagd hen financieel te steunen en gaf hen geld om motorfietsen te kopen. Enkele maanden voor uw vertrek vroegen ze uw vader opnieuw hen te steunen, wat uw vader ditmaal weigerde. Daarop kreeg hij drie dreigbrieven van de Taliban, waarin hij werd opgedragen hen te betalen, anders zouden ze u ontvoeren. Daarnaast bleek de qari in uw madrassa lid van de Taliban en probeerde hij u, net als de andere jongeren, te overtuigen met hen samen te werken. Wanneer uw vader dat hoorde, stond hij u niet meer toe nog naar de madrassa te gaan en meldde hij dat aan de dorpelingen. De qari verdween daarop, zo'n twintig dagen voor uw vertrek. In de lente van 2020 verliet u Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië, u onbekende landen, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 20 november 2020 aankwam en een verzoek om internationale bescherming indiende. Na aankomst in België vernam u dat uw broer A.(...) door de Taliban was ontvoerd. De Taliban kwam ook nog verschillende keren naar jullie huis en sloeg daarbij uw vader. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw taskara, uw e-taskara, de e-taskara van uw vader, drie dreigbrieven, medische stukken betreffende uw vader en attesten van contactpersonen in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Via uw advocaat voegt u aan uw dossier een schrijven toe op 25 juli 2023 waarin gewag wordt gemaakt van psychologische moeilijkheden en de precaire situatie. Maar nergens tijdens de procedure blijkt dat u dermate moeilijkheden ondervindt waardoor u niet zou kunnen antwoorden op de door de asielinstanties gestelde vragen, evenmin weet u deze psychologische moeilijkheden te staven met een medisch attest. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest om gedood te worden door de taliban omwille van jullie eerdere problemen met hen en omdat ze u als ongelovige zullen beschouwen. U slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken, dit omwille van talrijke inconsistenties en onaannemelijkheden doorheen uw relaas.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen over de beweerde feiten, en dan vooral de chronologie ervan, dermate inconsistent waren, zowel onderling als met de documenten die u ter staving neerlegde, dat de geloofwaardigheid van uw relaas al compleet ondermijnd is.

Zo gaf u op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat uw vader twee dreigbrieven van de Taliban ontving en zelf zou u één dreigbrief hebben ontvangen via uw madrassa, zo'n zeven maanden vóór uw vertrek (zie CGVS Vragenlijst, vraag 3 en 5). U verklaarde later op het CGVS dat het eigenlijk uw vader was, die alle drie de dreigbrieven had ontvangen. Gewezen op uw eerdere, andersluidende verklaringen, bevestigde u slechts dat die dreigbrieven allemaal door uw vader werden ontvangen, zelf zou u er geen enkele hebben gekregen (zie NPO1, p.14, p.18). Dit zijn tegenstrijdige verklaringen die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen.

U geeft verder aan niet goed te weten wanneer uw vader de Taliban voor het eerst financiële hulp geweigerd had (en de problemen begonnen waren), noch wanneer de dreigbrieven verstuurd werden (zie NPO1, p.17). Dat u over zulke belangrijke zaken in uw relaas geen enkele tijdsaanduiding kan geven ondermijnt verder de geloofwaardigheid.

Even later geeft u aan dat de twee dreigbrieven werden afgegeven voor uw vertrek, en één dreigbrief erna (zie NPO1, p.19; zie NPO2, p.11). Dat is dan uiteraard compleet in tegenstrijd met uw eerdere, uitdrukkelijke verklaring als zou u de derde dreigbrief zelf, in de madrassa, hebben gekregen, zo'n zeven maanden voor uw vertrek (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5).

Maar het is vooral opvallend dat u niet duidelijk kan weergeven wat de inhoud is van de door u neergelegde dreigbrieven. U zou wel in een van de dreigbrieven vermeld staan, wat u ook van uw vader had vernomen, maar wist niet goed wat er precies in stond. U had de brieven niet gelezen, noch met iemand besproken (zie NPO1, p.18; NPO3, p.10). Gezien dit een belangrijk element in uw relaas is, kan toch verwacht worden dat u zich hierover informeert. Dit tast verder de geloofwaardigheid aan van uw verklaringen.

Dat u aanvankelijk aangaf dat ermee bedreigd werd u te ontvoeren, en niet uw oudere broer, nochtans de logischere keuze als doelwit, omdat u de lievelingszoon was van uw vader en u hem altijd hielp in de winkel

(zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), was overigens al uiterst opmerkelijk. Temeer u ook aangaf hem eigenlijk slechts soms te hebben geholpen in de winkel (zie DVZ Verklaring, pt.12), en uw broer soms ook meeking naar de winkel (zie NPO2, p.9).

Dient hierbij bovendien opgemerkt dat ook uw verklaringen over uw scholing en het bezoeken van de madrassa allerminst consistent waren. Waar u namelijk aanvankelijk nog aangaf zeven jaar naar school te zijn geweest en geenszins melding maakte van de madrassa (zie Fiche NBMV), verklaarde u nadien ten overstaan van de DVZ dat u drie jaar naar de madrassa ging, en daarnaast (een onbekende duur) naar school (zie DVZ Verklaring; pt.11). Om dan later ten overstaan van het CGVS eerst te verklaren dat u nooit naar school ging, en dan twee jaar, tot één of anderhalf jaar voor uw vertrek. Nog frappanter is dat u daaraan toevoegde dat u dan, wanneer u stopte met school, pas begon met de madrassa. Hoe u dan drie, laat staan vier tot vijf jaar zoals u nadien dan ook weer aangaf, naar de madrassa kon gaan is dan ook een raadsel. Gewezen op de inconsistenties in uw verklaringen in deze, weet u het aan vergissingen (door anderen) tijdens het/de eerdere interview(s) (zie NPO1, p.3, pp.7-8), wat maar weinig overtuigt. Deze vaststellingen ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen met de Taliban omwille van het weigeren van financiële hulp, maar ook die van uw beweerde indoctrinatie/rekrutering door de qari in de madrassa.

U gaf op het CGVS te kennen dat u een training kreeg van de Qari in het maken van bommen. Dat had u nochtans nergens vermeld in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de DVZ en evenmin in de fiche voor nietbegeleide minderjarigen die werd ingevuld bij uw verzoek om internationale bescherming. Van zulke zaken mag men toch redelijkerwijze verwachten dat u die zou vermelden wanneer u gevraagd wordt waarom u uw land verliet. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u 45 of 50 dagen lang zulke training volgde alvorens u dat aan uw vader zou hebben vermeld, zoals u zelf beweert.

U beweert dat uw vader nog problemen kent met de persoon van S.(...), die hem destijds afperste. Maar het is bevreemdend dat u niet weet welke functie deze persoon heden heeft. Hij is bij de taliban. Maar gezien de taliban vandaag de macht heeft in Afghanistan én die persoon met regelmaat uw vader zou contacteren, mag verwacht worden dat u weet welke functie die persoon heden heeft. Wat betreft de Qari die u les gaf in het bommen maken hebt u evenmin enige actuele informatie. Voor iemand die beweert dat deze personen mede aan de basis lagen van de problemen die er toe zouden hebben geleid dat hij zijn land van oorsprong zou zijn ontvlucht, mag toch redelijkerwijze verwacht worden dat die zich hierover informeert, te meer u nog contact blijkt te hebben met uw familie in Afghanistan.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u ook de dreigtelefoontjes niet hebt vermeld in de vragenlijst van het CGVS, hoewel u daar wel van op de hoogte was (zie NPO1, p.18). Ook dit tast uw geloofwaardigheid aan.

Verder zitten in uw dossier andere inconsistenties die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnen.

U legde bij een derde persoonlijk onderhoud op het CGVS enkele medische stukken neer betreffende uw vader. Daarbij is het opmerkelijk dat deze door uw advocaat aan uw dossier werden toegevoegd op 15 mei 2023 terwijl er stukken bij zitten die de datum dragen van 12 juni 2023. Dit ondermijnt ten eerste de geloofwaardigheid van deze attesten.

Verder richt u een schrijven aan het CGVS via uw advocaat op 10 maart 2023 waarin u aangeeft dat er voor u nieuwe ontwikkelingen zijn. Daarin staat vermeld dat uw broer die vermist is, dood is teruggevonden. U wist vooreerst niet aan te geven sinds wanneer uw broer vermist is (zie NPO1, p.10), wat op zich al weinig geloofwaardig is. En verder geeft u tijdens een persoonlijk onderhoud volgend op het schrijven aan dat uw broer helemaal niet dood is teruggevonden. Zijn dood is voorlopig enkel een vermoeden want jullie hebben geen lichaam van hem gevonden (zie NPO2, p.7). Deze tegenstrijdige verklaringen in uw dossier tasten verder danig de geloofwaardigheid van uw relaas aan.

Wat er ook van zij, volgens uw verklaringen werd uw vader geïdoleerd door de taliban, reeds toen u het land verliet voor de machtsovername door de taliban. Intussen nam de taliban de macht over en hoewel u aangeeft dat uw vader nog problemen ondervond van de taliban, is hij nog steeds in Afghanistan. Dit ondermijnt op ernstige wijze uw beweerde vrees voor de taliban. Dat hij zelfs in de mogelijkheid is van vanuit Afghanistan voor medische behandeling naar Pakistan te reizen en terug te keren naar Afghanistan, doet de vermeende problemen van uw vader teniet.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, nl. Italië en Frankrijk (zie DVZ Verklaring; zie NPO1, p.13). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliët in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit dit alles blijkt dat je niet aannemelijk heeft gemaakt dat je jouw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde

veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Wat uw persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering gebracht worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt

dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets

te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uzelf komt immers echter niet verder dan een algemene verwijzing naar verwestering, louter op basis van een verblijf in Westen. U geeft uitdrukkelijk aan zelf niet te drinken of relaties met vrouwen te onderhouden (zie NPO2, p. 13) en u ziet zich zelf zeker als moslim (zie NPO3, p. 12).

De stukken die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 25 juli 2023 doen hier geen afbreuk aan. In de stukken staat te lezen dat u bereid bent uw best te doen zich te integreren en dat u taallessen volgt en deelnam aan een filmproject. Het CGVS trekt dit niet in twijfel, doch staft dit op zich niet dat u dermate verwesterd zou zijn dat dit een terugkeer voor u in de weg zou staan. In de stukken wordt ook melding gemaakt van psychische moeilijkheden. Maar deze worden niet gestaafd met medische stukken en bovendien blijkt nergens uit de nota's van het persoonlijk onderhoud dat u niet in staat was om in het kader van uw asielaanvraag te antwoorden op de door de asielinstanties gestelde vragen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u dat u naar school en de madrassa gegaan bent en dat u uw vader bij zijn werk hebt geholpen. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw taskara en e-taskara en de dreigbrieven en medische stukken. Deze documenten zijn echter niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de oude artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, § 3, § 4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 18, 24, § 2 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het oude artikel 10, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, van de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en tot slot de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek. Verzoeker vordert volledig ondergeschikt de volgende prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen: *“Moet artikel 15 sub b, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, aldus worden uitgelegd dat deze bepaling enkel bescherming biedt indien het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling het resultaat is van duidelijk aanwijsbare daden die met opzet of door verzuim van bepaalde actoren werd veroorzaakt, met uitsluiting van andere factoren die mee geleid hebben tot die situatie?”*

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker verwijst in zijn inventaris bij het verzoekschrift naar volgende stukken:

- mailverkeer d.d. 4 juli 2023 tussen verzoekers advocaat en het CGVS inzake de bevestiging van het overmaken van medische stukken (stuk 1);
- mailverkeer d.d. 15 juni 2023 tussen verzoekers advocaat en het CGVS inzake het doorsturen van het administratief dossier naar de advocaat (stuk 2);
- mailverkeer d.d. 25 juli 2023 tussen verzoekers advocaat en het CGVS inzake de inventaris en de stukken ervan van het verzoekschrift (stuk 3).

3.2.2. Op 13 april 2026 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt (rechtsplegingsdossier, stuk 9):

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van mei 2024;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 2 februari 2024;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van november 2024;

- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van januari 2026.

3.2.3. Middels een aanvullende nota, neergelegd door verzoeker op 21 april 2026, worden de volgende documenten neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 11):

- een schoolattest voor het schooljaar 2020-2021 en een attest van regelmatige lesbijwoning in het onthaaljaar (stuk 1);
- een getuigenis d.d. 20 juni 2024 van I.K.K., klastitularis OKAN (stuk 2);
- een getuigenis van G.B. - voormalige voogd van 25 augustus 2024 (stuk 3);
- een getuigenis van M.V.B. - professor jeugdcriminologie aan de Vrije Universiteit Brussel (stuk 4);
- een getuigenis van M.P. - filmmaker van 10 april 2026 (stuk 5);
- een getuigenis van W.I. en P.J.M. - begeleiders Taalkot en Ligo (stuk 6);
- een getuigenis van E.D. - trajectbegeleidster vzw De Oever van 5 juni 2024 (stuk 7);
- een getuigenis van N.M. - sociaal assistent Minor-Ndako vzw van 25 juli 2024 (stuk 8);
- een getuigenis van L.V. - sociaal assistent JAC (stuk 9);
- bewijzen van werk voor de maand februari 2023 bij NV H.W.; voor de maanden januari en februari 2023 bij ISS C.; een contract van onbepaalde duur bij NV F.A. opgesteld op 23 augustus 2023; tewerkstellingsattesten voor januari – februari 2024 en van maart tot augustus 2025; bewijs van tewerkstelling in oktober en november 2022 (stuk 10);
- bewijzen sollicitaties (stuk 11);
- deelcertificaat voor het volgens van Nederlands van 9 oktober 2025 en bewijs van voortraject theorie rijbewijs B van Ligo (stuk 12);
- de algemene voorwaarden van een fitnessclub (stuk 13);
- doorstroomdossier OKAN (stuk 14);
- foto's waarop verzoeker afgebeeld staat met zijn vrienden en kennissen (stuk 15).

3.2.4. Middels een aanvullende nota, neergelegd door verzoeker op 21 april 2026, wordt het volgende neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 13): het identiteitsbewijs van mevrouw M.P., de filmmaker die een getuigenis heeft afgelegd (stuk 1).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) van toepassing is vanaf 12 juni 2026.

3.3.2. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in het kader van de bijzondere procedurele noden het volgende uiteengezet:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Via uw advocaat voegt u aan uw dossier een schrijven toe op 25 juli 2023 waarin gewag wordt gemaakt van psychologische moeilijkheden en de preciaire situatie. Maar nergens tijdens de procedure blijkt dat u dermate moeilijkheden ondervindt waardoor u niet zou kunnen antwoorden op de door de asielinstanties gestelde vragen, evenmin weet u deze psychologische moeilijkheden te staven met een medisch attest. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader

van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker voert aan dat hij op het moment van aankomst minderjarig was (16 jaar), uitgeput na een lange reis en niet werd bijgestaan door een voogd of advocaat. Zijn verklaringen werden bovendien niet aan hem voorgelezen, waardoor hij de inhoud niet kon controleren. Volgens hem schendt dit het recht om gehoord te worden, het gelijkheidsbeginsel en het hoger belang van het kind. Hij besluit dat het onredelijk is om hem ongeloofwaardigheid te verwijten op basis van verklaringen die onder dergelijke gebrekkige en kwetsbare omstandigheden tot stand zijn gekomen. Verzoeker voert verder aan dat hij psychologisch kwetsbaar is. Hij wijst op zijn psychische kwetsbaarheid en het feit dat hij in België slachtoffer is geworden van grensoverschrijdend seksueel gedrag tijdens een periode zonder opvang, wat ook werd bevestigd in een attest van zijn begeleider.

De Raad merkt op dat van een minderjarige verzoeker niet dezelfde mate van precisie en detaillering kan worden verwacht als van een volwassene. Dit neemt evenwel niet weg dat redelijkerwijze mag worden verwacht dat een verzoeker, zelfs minderjarig, coherente verklaringen kan afleggen over de kernaspecten van zijn persoonlijk relaas. Uit de gehoorverslagen blijkt dat de protection officier zijn vraagstelling heeft aangepast aan het profiel van verzoeker, verduidelijkingen heeft gevraagd wanneer antwoorden onduidelijk waren en verzoeker meermaals de gelegenheid heeft geboden om zijn verklaringen aan te vullen of te corrigeren. De Raad ziet in het administratief dossier geen aanwijzingen dat verzoeker de gestelde vragen systematisch niet begrepen zou hebben.

Verzoeker voert aan dat zijn verklaringen hem niet werden voorgelezen en dat hij bijgevolg de inhoud ervan niet kende. De Raad benadrukt dat zijn verklaringen op de Vragenlijst CGVS wel werden voorgelezen en door verzoeker werden ondertekend (Vragenlijst CGVS d.d. 13 april 2021, p. 2). De Raad stelt evenwel verder vast dat verzoeker en zijn raadsman gedurende de administratieve procedure inzage hadden in het administratief dossier en kennis konden nemen van de neergeschreven verklaringen. Verzoeker toont niet aan dat hij na kennisname van deze stukken – behoudens de rechtzetting van een periode dat hij naar school ging (administratief dossier notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO) d.d. 9 maart 2022) – enige onjuistheid heeft gesignaleerd of verzocht heeft om een rechtzetting van concrete passages. Hij beperkt zich tot een louter algemene bewering. Bovendien werd bij afloop van de persoonlijke onderhouds aan verzoeker gevraagd of hij de vragen heeft begrepen, waarop hij positief antwoordde (NPO, d.d. 9 maart 2022, p. 22; NPO d.d. 11 mei 2023, p. 14 en NPO d.d. 4 juli 2023, p. 12-13).

Wat betreft verzoekers betoog inzake zijn psychologische kwetsbaarheid door het seksueel overschrijdend gedrag, stelt de Raad vast dat dergelijke traumatische ervaringen een invloed kunnen hebben op de wijze waarop een verzoeker verklaringen aflegt. Evenwel dient hier te worden benadrukt dat noch verzoeker, noch zijn advocaat hier enige melding van hebben gedaan tijdens de asielprocedure bij de DVZ of het CGVS. Aan verzoeker werd immers meerdere malen gevraagd of het goed gaat met hem en hij verklaringen zou kunnen afleggen (Vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ; NPO d.d. 9 maart 2022; 11 mei 2023 en d.d. 4 juli 2023, p. 1-3).

De Raad stelt verder vast dat er geen medische of psychologische stukken zijn neergelegd waaruit de nood aan andere bijzondere procedurele noden zou kunnen worden afgeleid. Vervolgens benadrukt de Raad dat nergens uit blijkt dat er sprake zou zijn van een zodanige impact op verzoekers cognitieve vermogens of communicatieve vaardigheden en dit met een bijzondere terughoudendheid had moeten worden beoordeeld. Anders dan verzoeker voorhoudt, blijkt aldus uit de bestreden beslissing dat verweerder de aangehaalde persoonlijke omstandigheden niet buiten beschouwing heeft gelaten. Deze elementen werden betrokken in de beoordeling.

Aldus stelt de Raad vast dat nergens wordt uiteengezet dat zijn geheugencapaciteiten worden gehinderd, laat staan dat verzoeker verhinderd zou zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan deze procedure.

Alles in acht genomen, blijkt dat verzoekers situatie terdege werd beoordeeld en in rekening werd gebracht. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen.

Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt verzoeker niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoeker heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omwille van volgende redenen:

(i) vooreerst zijn de verklaringen van verzoeker over de beweeerde feiten, en in het bijzonder de chronologie ervan, dermate inconsistent zijn - zowel onderling als ten aanzien van de voorgelegde documenten - dat de geloofwaardigheid van zijn relaas ernstig wordt ondermijnd:

- zo legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over wie de dreigbrieven ontving en wanneer deze werden verstuurd. Daarnaast kon verzoeker geen duidelijke tijdsaanduidingen geven voor cruciale gebeurtenissen, zoals de weigering van zijn vader om de taliban financieel te steunen en het moment waarop de dreigbrieven werden ontvangen. Verder bleek verzoeker niet in staat de inhoud van de dreigbrieven nauwkeurig weer te geven. Tot slot zijn ook zijn verklaringen over de bedreigingen en het beoogde doelwit niet coherent;

- verzoeker legde ook tegenstrijdige verklaringen af over zijn scholing en zijn bezoek aan de madrassa. Zo gaf hij aanvankelijk aan zeven jaar naar school te zijn gegaan zonder melding te maken van de madrassa, om later te verklaren dat hij zowel naar school als naar de madrassa ging. Vervolgens stelde hij zelfs dat hij nooit naar school ging, om dit nadien opnieuw te wijzigen. Ook de duur en het moment waarop hij de madrassa zou hebben bezocht, bleken incoherent en niet met elkaar te verzoenen;

- verzoeker maakte pas tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS melding van een vermeende training in het maken van bommen, terwijl hij dit niet eerder had vermeld bij de DVZ of in de fiche voor niet-begeleide minderjarigen. Bovendien is het weinig aannemelijk dat verzoeker gedurende 45 à 50 dagen dergelijke training volgde zonder dit aan zijn vader te melden;

- verzoeker kan weinig vertellen over S., de man met wie zijn vader problemen had;

(ii) verder zitten in verzoekers dossier andere inconsistenties die de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnen;

- verder wordt opgemerkt dat de door verzoeker neergelegde medische stukken betreffende zijn vader twijfelachtig zijn, aangezien deze werden toegevoegd vóór de datum die op sommige documenten zelf vermeld staat. Daarnaast legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over zijn broer. Tot slot wordt vastgesteld dat, ondanks de vermeende problemen met de taliban, verzoekers vader nog steeds in Afghanistan verblijft en zelfs naar Pakistan kon reizen voor medische behandeling. Dit ondermijnt de door verzoeker aangevoerde vrees voor de taliban aanzienlijk;

(iii) volledigheidshalve merkt het CGVS op dat verzoeker geen internationale bescherming heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde, met name Italië en Frankrijk;

(iv) inzake verzoekers verwestering, wordt opgemerkt dat een beslissing tot erkenning als vluchteling of subsidiaire bescherming niet kan worden genomen enkel op grond van langdurig verblijf en integratie. Het CGVS is enkel bevoegd het risico bij terugkeer naar het land van herkomst te beoordelen, waardoor deze elementen niet relevant zijn. Verder blijkt uit landeninformatie dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Het CGVS oordeelt dat verzoeker zijn vermeende verwestering niet concreet aantoonst. Zijn integratie-inspanningen en algemene verklaringen volstaan niet, temeer daar hij zichzelf nog steeds als moslim beschouwt en tot zijn zestiende in Afghanistan leefde. Bijgevolg wordt niet aangenomen dat hij bij terugkeer problemen zou ondervinden omwille van verwestering;

(v) er dient te worden besloten dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet;

(vi) de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(vii) de neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem

niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Voorafgaande opmerkingen - Landeninformatie

De Raad wijst erop dat verweerder bij aanvullende nota van 13 april 2026 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld, net zoals verzoeker middels zijn aanvullende nota van 21 april 2026. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, in casu bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. In casu dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie.

3.3.5. Beoordeling in het kader van de vluchtelingenstatus

3.3.5.1. Oud artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van de voormalige richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land*

waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van boven-bedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 3, punt 5 van Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende de normen inzake de voorwaarden waaraan onderdanen van derde landen of staatlozen moeten voldoen om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, inzake een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en inzake de inhoud van die bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347), definieert de term ‘vluchteling’ als volgt: *“een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij of zij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil invoeren, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij of zij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is”*.

Artikel 3, punt 1 van de Verordening (EU) 2024/1347 definieert het begrip ‘vluchtelingenstatus’ als volgt: *“de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als vluchteling”*.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie verduidelijkt in zijn arrest van 4 juni 2026 (C-440/25), het volgende:

“28. Ten eerste moet evenwel worden opgemerkt dat verordening 2024/1347 krachtens artikel 42 ervan van toepassing is met ingang van 12 juni 2026.

29. Het staat dus niet vast dat de uitlegging van deze verordening voor de verwijzende rechter noodzakelijk is om uitspraak te doen in het hoofdgeding.

30. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat artikel 2, onder d), van richtlijn 2011/95, en artikel 3, punt 5, van verordening 2024/1347, waarin het begrip „vluchteling” is gedefinieerd, identiek zijn geformuleerd. Bijgevolg is de uitlegging van de uitdrukking „gegronde vrees voor vervolging” in artikel 2, onder d), van deze richtlijn relevant voor de eventuele uitlegging van dezelfde uitdrukking die in artikel 3, punt 5, van die verordening wordt gebruikt.”

Hieruit volgt dat de in artikel 3, punten 1 en 5 van Verordening (EU) 2024/1347 vervatte definities geen wijziging aanbrengen in de materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. De materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend, zijn immers dezelfde gebleven.

3.3.5.2. Verzoeker voert aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een verhoogd risico op vervolging loopt omdat hij door de taliban als verwesterd zou worden beschouwd. Hij wijst erop dat hij reeds zes jaar in België verblijft en dat hij op jonge leeftijd (15-16 jaar) Afghanistan heeft verlaten, waardoor hij net tijdens de cruciale adolescentiejaren - die bepalend zijn voor identiteitsvorming - in een westerse context is opgegroeid. Hij verwijst daarbij naar concrete elementen zoals het dragen van westerse kledij, het aanleren van de Nederlandse taal, zijn schooltraject en deelname aan een filmproject. Daarnaast benadrukt hij dat hij afkomstig is uit een klein en conservatief dorp waar bekend is dat hij naar Europa is vertrokken en waar zijn vader tegen de taliban gekant was, wat zijn risicoprofiel verder verhoogt. Verder stelt verzoeker dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn persoonlijke kwetsbaarheid en individuele omstandigheden. Tot slot wijst verzoeker op het feit dat hij voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021, Afghanistan heeft verlaten. Volgens hem werd tijdens de procedure nauwelijks onderzocht in hoeverre veranderingen in zijn gedrag en levenswijze sinds zijn verblijf in Europa een risico vormen bij terugkeer. Ook zijn geloofsbeleving werd slechts oppervlakkig bevraagd. Verzoeker besluit dat het onderzoek naar zijn vrees voor vervolging onvolledig en onvoldoende diepgaand is gevoerd. Verzoeker legt middels een aanvullende nota d.d. 21 april 2026 meerdere getuigenissen en tewerkstellingsattesten neer.

3.3.5.3. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De

de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burenen), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. Hoewel decreten tegenwoordig meer geformaliseerd en gepubliceerd worden, blijven veel instructies vaag, mondeling of niet officieel bekendgemaakt. Dit leidt tot rechtsonzekerheid en ruimte voor willekeurige interpretatie en handhaving.

Op 31 juli 2024 werd door de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledivoorschriften. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 43). In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van

moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 20; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 25; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afgaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afgaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten

bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (SEM) *"Focus Afghanistan. Return from abroad"* van 14 februari 2025, waarnaar de "EUAA, Afghanistan: Country Focus", van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het *"Immigration Department"*, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de de facto-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De **de facto-overheden** hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

3.3.5.4. Beschermingsverzoeken gebaseerd op een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een specifieke sociale groep (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 61).

In de bestreden beslissing wordt ingegaan op verzoekers leven in België en zijn vrees bij terugkeer omwille van een verblijf in het Westen:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met

argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uzelf komt immers echter niet verder dan een algemene verwijzing naar verwestering, louter op basis van een verblijf in Westen. U geeft uitdrukkelijk aan zelf niet te drinken of relaties met vrouwen te onderhouden (zie NPO2, p.13) en u ziet zich zelf zeker als moslim (zie NPO3, p.12).

De stukken die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 25 juli 2023 doen hier geen afbreuk aan. In de stukken staat te lezen dat u bereid bent uw best te doen zich te integreren en dat u taallessen volgt en deelnam aan een filmproject. Het CGVS trekt dit niet in twijfel, doch staat op zich niet dat u dermate verwesterd zou zijn dat dit een terugkeer voor u in de weg zou staan. In de stukken wordt ook melding gemaakt van psychische moeilijkheden. Maar deze worden niet gestaafd met medische stukken en bovendien blijkt nergens uit de nota's van het persoonlijk onderhoud dat u niet in staat was om in het kader van uw asielaanvraag te antwoorden op de door de asielinstanties gestelde vragen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u dat u naar school en de madrassa gegaan bent en dat u uw vader bij zijn werk hebt geholpen. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De bestreden beslissing dateert van 14 september 2023. In deze dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vervolgingsvrees op wegens verzoekers verblijf in Europa. De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar ook een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoeker. Het is immers een algemeen principe dat bescherming niet alleen moet worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Verzoekers huidige persoonlijke situatie en volledige individuele omstandigheden moeten in acht worden genomen. Deze kunnen immers zijn geëvolueerd sinds het nemen van de bestreden beslissing en/of er kan heden een beter zicht zijn op zijn individuele omstandigheden dan ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing van 14 september 2023, wat een impact kan hebben op de mate van (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding. Immers is de mate van (toegeschreven) verwestering evolutief.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en uit zijn verklaringen ter terechtzitting blijkt dat verzoeker intussen tweeëntwintig jaar oud is en bijna zes jaar onafgebroken in België verblijft alwaar hij naar school is

gegaan, zich één van de landstalen eigen heeft gemaakt, deelneemt aan maatschappelijke activiteiten en heeft gewerkt (aanvullende nota d.d. 21 april 2026, stukken 1-15). Zijn reis naar en verblijf in Europa, en meer bepaald België, hebben een duidelijke invloed op hem gehad, onder meer door zijn werk en deelname aan een filmproject en een taalversterkend initiatief. Hij verliet Afghanistan op zestienjarige leeftijd en kwam op dezelfde leeftijd aan in België. Verzoeker werd, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd toegewezen tot hij in 2022 de leeftijd van achttien jaar bereikte.

Verzoeker heeft middels zijn aanvullende nota d.d. 21 april 2026 meerdere getuigenissen neergelegd. Een eerste getuigenis d.d. 20 juni 2024 betreft van mevrouw I.K.K., verzoekers klastitularis OKAN (stuk 2): zij schetst hem als een gemotiveerde, vriendelijke en goed geïntegreerde leerling die regelmatig naar school kwam en zich actief inzette om Nederlands te leren. Hij had een positieve houding, kon goed met klasgenoten omgaan en droeg bij aan een hechte klasgroep. Tegelijk benadrukt zij zijn kwetsbaarheid als jonge vluchteling uit Afghanistan, die vaak kampte met vermoeidheid, verwarring en psychische moeilijkheden, maar ondanks deze uitdagingen toch zijn best bleef doen om zich aan te passen en te integreren. Een volgende getuigenis is van mevrouw G.B., zijn voormalige voogd (stuk 3): zij schetst verzoeker als een psychologisch kwetsbare jongere die sinds zijn aankomst in België grote inspanningen heeft geleverd om zich aan te passen, ondanks een moeilijk verleden. In het begin verliep zijn traject moeizaam door mentale problemen, maar gaandeweg slaagde hij erin een schooltraject te doorlopen en meer stabiliteit op te bouwen. Dit getuigt volgens de voogd van veerkracht, zelfinzicht en doorzettingsvermogen. Ook toont verzoeker respect voor de Belgische samenleving en waarden, waaronder gendergelijkheid, en voelt hij zich hier thuis. Verder benadrukt de voogd dat verzoeker actief werkte aan zijn zelfstandigheid en integratie, onder meer via begeleidingstrajecten en contacten met Belgische gezinnen toen hij tijdelijk zonder opvang zat. Hij bouwde banden op en integreerde zich sterk in de Belgische context. Zijn deelname aan een filmproject over asielervaringen illustreert bovendien zijn groei en bereidheid om zich kwetsbaar op te stellen.

Een volgende getuigenis betreft die van mevrouw M.V.B., professor jeugdcriminologie aan de Vrije Universiteit Brussel (stuk 4): zij beschrijft dat verzoeker een zeer actieve en waardevolle bijdrage heeft geleverd aan een participatief filmproject binnen Taalkot, een initiatief dat anderstalige nieuwkomers ondersteunt via taal en collectieve 'storytelling'. Verzoeker nam met veel inzet deel, ontwikkelde niet alleen taal- en technische vaardigheden, maar groeide ook persoonlijk door zich geleidelijk open te stellen. Zijn engagement was vrijwillig en hij speelde uiteindelijk een belangrijke rol in de documentaire P.G., zowel voor als achter de camera. Het project had een grote impact op zijn ontwikkeling en integratie: verzoeker bouwde zelfvertrouwen op, leerde de taal beter en vond zijn plaats binnen de groep en de samenleving. De film kreeg bovendien erkenning via prijzen en vertoningen op festivals en evenementen, waar verzoeker ook nadien actief bij betrokken bleef, onder meer via interviews en publieksgesprekken. Verder volgt een getuigenis van mevrouw M.P. - filmmaker (stuk 5): zij beschrijft verzoeker als een bijzonder gemotiveerde en enthousiaste deelnemer aan een vrijwillig filmproject bij Taalkot. Vanaf het begin nam hij een actieve en belangrijke rol op, zowel voor als achter de camera, en greep hij de kans om nieuwe vaardigheden rond storytelling en film te leren met beide handen aan. Hij stelde zich bovendien kwetsbaar op door zijn eigen verhaal te delen, en groeide binnen de groep uit tot een stimulerende kracht voor andere jongeren. Daarnaast benadrukt ze dat verzoeker ook nadien sterk betrokken bleef bij de film P.G., onder meer door aanwezig te zijn op vertoningen en actief deel te nemen aan gesprekken met het publiek. Buiten het project bleef het contact behouden en groeide een persoonlijke band, waarbij verzoeker wordt omschreven als behulpzaam, sociaal en goed geïntegreerd. Hij spreekt inmiddels vlot Nederlands en heeft zich positief ontwikkeld ondanks zijn onzekere situatie en zorgen over zijn familie. Een getuigenis dhr. W.I. en P.J.M. - begeleiders Taalkot en Ligo (stuk 6) beschrijft verzoeker als een stipte, gemotiveerde en leergierige jongere die tijdens zijn deelname aan Taalkot opvallend veel inzet en doorzettingsvermogen toonde. Hij wordt gekarakteriseerd als iemand met initiatief, die snel vooruitgang boekte in het leren van Nederlands en actief deelnam aan het traject. Verder benadrukken zij dat verzoeker niet alleen inspanningen levert op vlak van taal en integratie, maar ook een sociaal netwerk heeft opgebouwd en werkervaring opdoet via interimopdrachten, tot tevredenheid van werkgevers. De getuigenis van mevrouw E.D. - trajectbegeleidster vzw De Oever (stuk 7) beschrijft verzoeker als een gemotiveerde en volhardende jongeman die zich actief inzet om een zelfstandig leven in België op te bouwen. Hij staat open voor begeleiding, stelt hulpvragen en blijft respectvol en positief, zelfs bij tegenslagen. Tijdens zijn traject heeft hij belangrijke vaardigheden ontwikkeld om autonoom te functioneren, zoals het uitvoeren van huishoudelijke taken, zelfstandig afspraken regelen, solliciteren en zich verplaatsen. Hij werkt daarnaast aan zijn integratie door Nederlands te leren, te sporten, sociale contacten op te bouwen en werk te zoeken via interimjobs. Zij verklaart dat verzoeker een tijdje een relatie had met een Vlaamse jongedame (niet-moslima), vanaf halverwege 2023 tot eind 2024. Verzoekers toenmalige partner was een christen, hetgeen voor verzoeker geen bezwaar vormt. Ze studeerde psychologie. Uiteindelijk doofde de relatie uit, mede door de impact die de afstand had tussen hun woonplaatsen. Tegelijk wijst zij op verzoekers psychische kwetsbaarheid: verzoeker kampt met stress, slaapproblemen en tekenen van zelfbeschadiging.

Hij leeft volgens de normen van de Belgische samenleving (vriendenkring, uitgaan, relaties), wat volgens hem problemen zou veroorzaken bij terugkeer naar Afghanistan en daarom verborgen blijft voor zijn thuisomgeving. Hoewel hij klaar werd bevonden voor begeleid zelfstandig wonen, werd dit traject stopgezet wegens zijn negatieve beslissing. Een getuigenis van mevrouw N.M. - sociaal assistent Minor-Ndako vzw (stuk 8) beschrijft verzoeker als een zeer gemotiveerde en hardwerkende jongeman die zich actief inzet om zelfstandig te worden, ondanks een bijzonder moeilijke en instabiele situatie. Daarnaast benadrukt zij zijn grote kwetsbaarheid en de ernstige traumatische ervaringen die hij in België heeft meegemaakt, waaronder misbruik tijdens een periode van dakloosheid. De getuigenis van mevrouw L.V. - sociaal assistent JAC (stuk 9) verklaart dat zij verzoeker meermaals heeft gesproken in het kader van sociale begeleiding en daarbij vaststelde dat hij open en respectvol deelneemt aan gesprekken over maatschappelijke thema's. Verzoeker gaf aan waarden zoals gelijkheid tussen mannen en vrouwen te ondersteunen en hecht belang aan vrouwenrechten. Daarnaast blijkt uit de gesprekken dat hij sociale contacten heeft met Belgen, actief Nederlands gebruikt en stappen onderneemt om zijn leven in België op te bouwen.

Verder brengt verzoeker ook tewerkstellingsbewijzen bij, bewijzen van sollicitaties en foto's waarop hij afgebeeld staat met zijn vrienden en kennissen (aanvullende nota d.d. 21 april 2026).

Uit het geheel van zijn verklaringen en de voorliggende documenten blijkt aldus dat verzoeker zich één van de landstalen eigen heeft gemaakt (wat ook blijkt ter terechtzitting van 22 april 2026), onderwijs volgde, zich actief heeft begeven in de maatschappij, deelneemt aan maatschappelijke activiteiten en als adolescent al die tijd is ondergedompeld in de Belgische samenleving en noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd. Hij nam gewoontes en gedragingen over door zijn scholing, zijn werk en contacten met zijn omgeving. Verzoeker zou een relatie gehad hebben met een Belgisch meisje. Als adolescent is hij al die tijd ondergedompeld in de Belgische samenleving en werd hij noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen geconfronteerd.

Zo hieruit niet noodzakelijkerwijze blijkt dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd is, dient wel te worden vastgesteld dat hij tijdens zijn maatschappelijke participatie onmiskenbaar werd en wordt geconfronteerd met een westerse manier van leven en westerse opvattingen, waaronder principes van (religieuze) verdraagzaamheid en gelijkheid tussen mannen en vrouwen en dit tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als tiener en adolescent. Verzoeker heeft weliswaar een deel van zijn vormende jaren in het Afghanistan van voor de machtsovername door de taliban doorgemaakt, maar er kan niet aan worden voorbijgegaan dat hij een belangrijk deel van zijn vormende jaren ook in België doorbrengt en dat deze periode in zijn ontwikkeling waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden, essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Hierdoor is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige de facto-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied. De omstandigheid dat verzoeker in Afghanistan tot de tweede klas naar school ging en toen hij jong was drie jaar naar de madrassa is gegaan, doet aan het voorgaande geen afbreuk. In casu neemt de Raad ook mee in aanmerking dat verzoeker Afghanistan verliet in april 2020 in de periode voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021, en bijgevolg opgroeide tijdens de periode dat de taliban wel aanwezig waren maar nog niet aan de macht. In het licht van het voorgaande neemt de Raad aan dat verzoeker, bij een terugkeer naar het huidige Afghanistan, waar sinds de machtsovername door de taliban een ingrijpende verstrenging van de sociale en morele normen heeft plaatsgevonden, moeilijkheden kan ondervinden om zich opnieuw aan te passen aan een samenleving waarmee hij, gelet op zijn leeftijd bij vertrek en zijn langdurig verblijf in België, nog slechts een beperkte actuele affiniteit heeft.

De Raad wijst er ook op dat verzoeker zelf uit eigen beweging meermaals melding maakte van het feit dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een risico zou lopen omdat hij in het buitenland in een niet-moslim land woont (NPO 9 maart 2022, p. 6-7, p. 22; NPO 11 mei 2023, p. 13; NPO 4 juli 2023, p. 12).

In het licht van het voorgaande neemt de Raad aan dat verzoeker, bij een terugkeer naar het huidige Afghanistan, waar sinds de machtsovername door de taliban een ingrijpende verstrenging van de sociale en morele normen heeft plaatsgevonden, ernstige moeilijkheden kan ondervinden om zich opnieuw aan te passen aan een samenleving waarmee hij, gelet op zijn leeftijd bij vertrek en zijn langdurig verblijf in België, nog slechts een beperkte actuele affiniteit heeft.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker zijn veranderde gewoontes en opvattingen niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het talibanregime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich mee dat hij

onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de talibanautoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken. De Raad acht het niet onaannemelijk dat verzoeker, door zijn ervaringen alhier, al dan niet onbewust, een zekere vorm van opstandigheid of weerspanningheid kan tentoonstellen wanneer hij wordt verwacht zich te conformeren aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving.

Hierbij wordt aangestipt dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan in contact zal komen met de taliban, de huidige de facto-autoriteit, en zal worden geconfronteerd met een Afghaanse samenleving die sinds zijn vertrek in het voorjaar van 2020 erg is gewijzigd. Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet daarom rekening worden gehouden met de voormelde huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze (en veranderlijke) richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd na de machtsovername in augustus 2021 en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven. Zoals reeds vermeld, werden deze regels en normen sinds de machtsovername door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd. Dit talibanbeleid is gedurende verzoekers afwezigheid verder geëvolueerd en verscherpt, met name wordt een zuivering van de Afghaanse samenleving nagestreefd waarbij het land evolueert naar een theocratische politiestaat met zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die toezien op de regulering van het dagelijkse leven volgens de sharia, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

De Raad benadrukt verder dat de taliban op de hoogte kunnen zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De Raad stipt hierbij aan dat uit landeninformatie blijkt dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen. De Raad meent dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt waar niet kan worden uitgesloten dat hij niet steeds het inzicht zal hebben om het 'spel te spelen'. In de mate dat verzoeker bekend was met de Afghaanse waarden en normen bij zijn vertrek uit Afghanistan in 2020, moet worden aangestipt dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving niet meer volledig de Afghaanse waarden en normen weerspiegelen waarmee verzoeker in Afghanistan is opgegroeid en die hem bekend zouden zijn.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven overschrijding van sociale, morele en religieuze normen. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

3.3.4.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, gelet op het cumulatief effect van verzoekers individuele omstandigheden, zoals zijn vertrek op jonge leeftijd uit Afghanistan in 2020, zijn verblijf en traject in België gedurende cruciale jaren voor zijn sociale ontwikkeling, de verschillende stukken in het rechtsplegingsdossier, de verklaringen ter terechtzitting, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime en beoordeeld in het licht van de actuele landeninformatie over de algemene mensenrechtensituatie in Afghanistan, met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan op jonge leeftijd hebben verlaten, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 3, punten 1 en 5 van de Verordening (EU) 2024/1347.

Er kan in verzoekers geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging. Tevens is er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden aangezien in casu de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 (p. 123) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. Het voorgaande wordt bevestigd in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 (p. 126).

De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

3.3.6. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook in de zin van vigerend artikel 3, punten 1 en 5) van de Verordening (EU) 2024/1347. Zoals reeds uiteengezet, wijzigt Verordening (EU) 2024/1347 niets aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn.

Er blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is noch artikel 12 van de Verordening (EU) 2024/1347.

3.3.7. De voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

